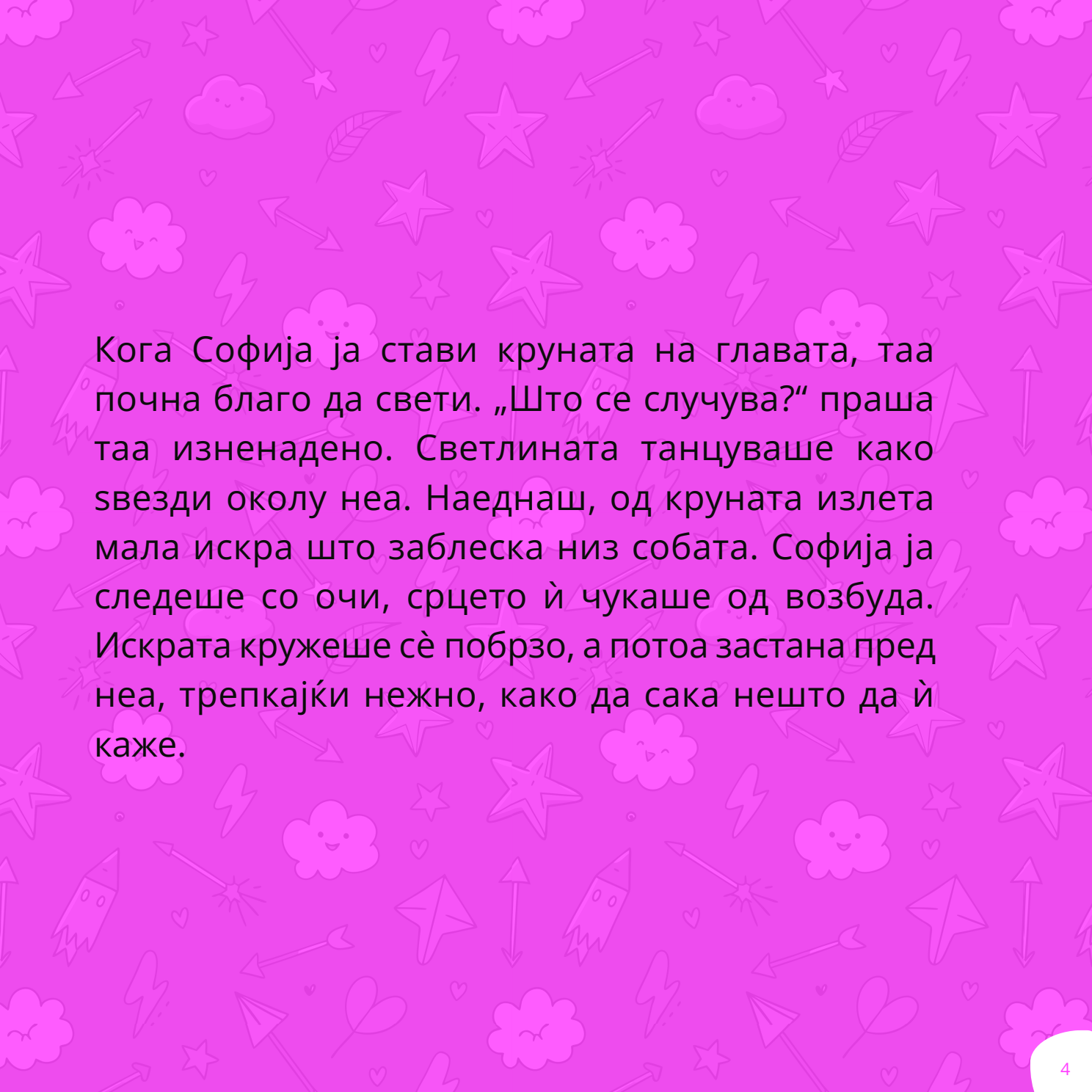

Принцезата Софија и волшебната круна

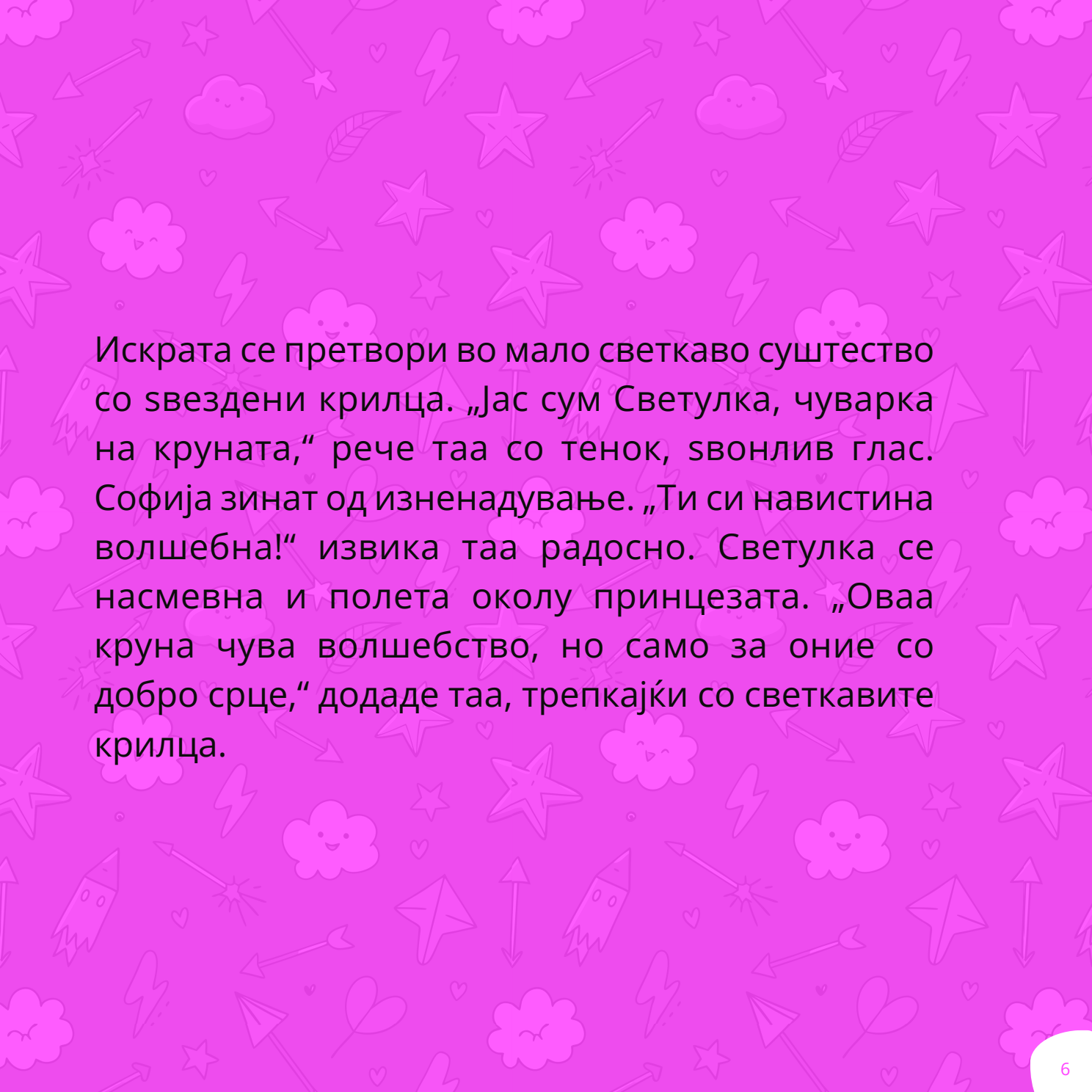
Во далечното кралство, принцезата Софија трчаше низ раскошните ходници на замокот. Наскоро требаше да наполни шест години и целиот дворец блескаше од подготовки. Во нејзината соба, на мека перница, стоеше малата златна круна. „Оваа круна е најубавото нешто што го имам,“ прошепна Софија, допирајќи ја внимателно. Сончевата светлина играше по златото, а Софија се насмевна, не знаејќи дека круната крие тајна волшебна моќ.

Кога Софија ја стави круната на главата, таа почна благо да свети. „Што се случува?“ праша таа изненадено. Светлината танцуваше како ѕвезди околу неа. Наеднаш, од круната излета мала искра што заблеска низ собата. Софија ја следеше со очи, срцето ѝ чукаше од возбуда. Искрата кружеше сè побрзо, а потоа застана пред неа, трепкајќи нежно, како да сака нешто да ѝ каже.

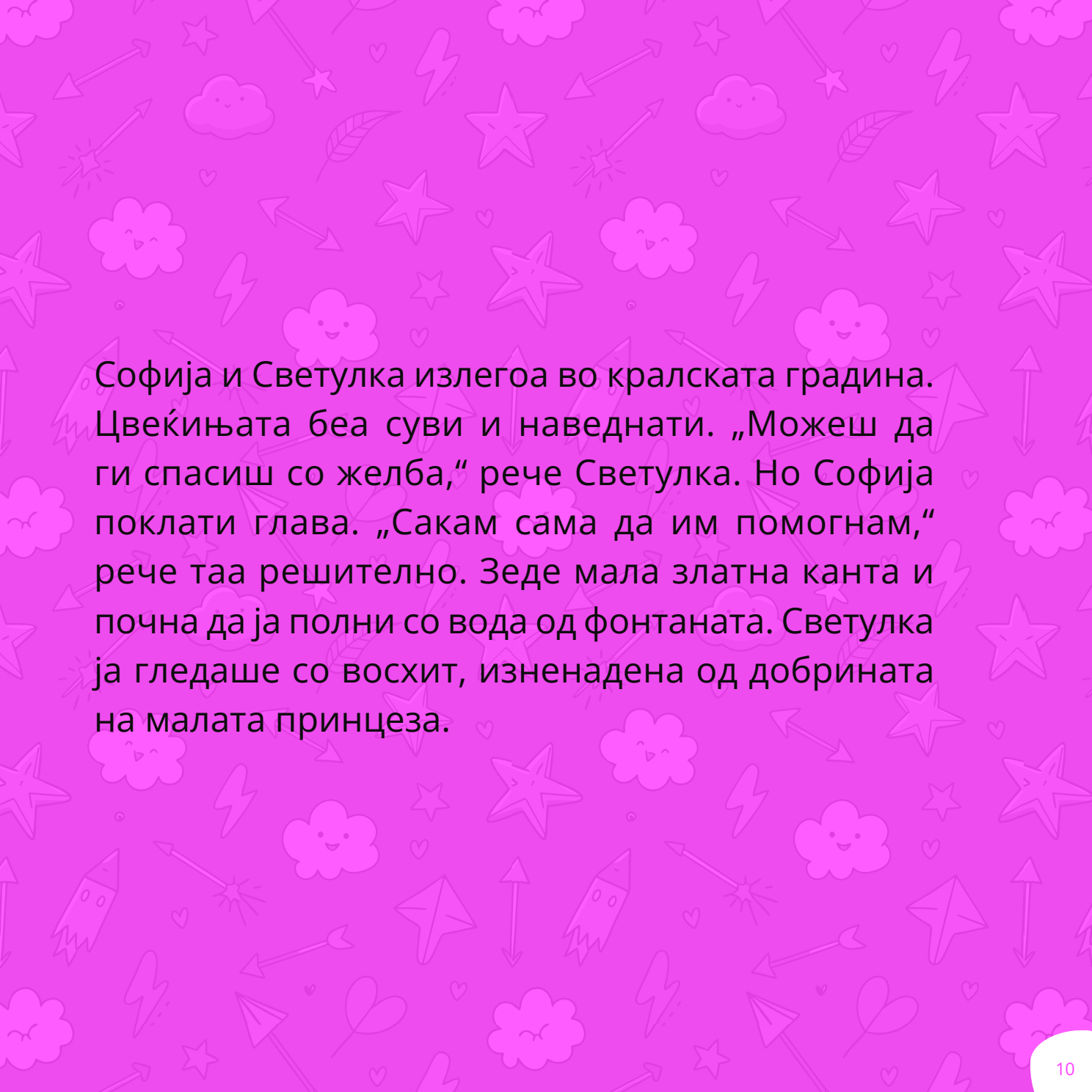

Искрата се претвори во мало светкаво суштество со ѕвездени крилца. „Јас сум Светулка, чуварка на круната,“ рече таа со тенок, свонлив глас. Софија зинат од изненадување. „Ти си навистина волшебна!“ извика таа радосно. Светулка се насмевна и полета околу принцезата. „Оваа круна чува волшебство, но само за оние со добро срце,“ додаде таа, трепкајќи со светкавите крилца.

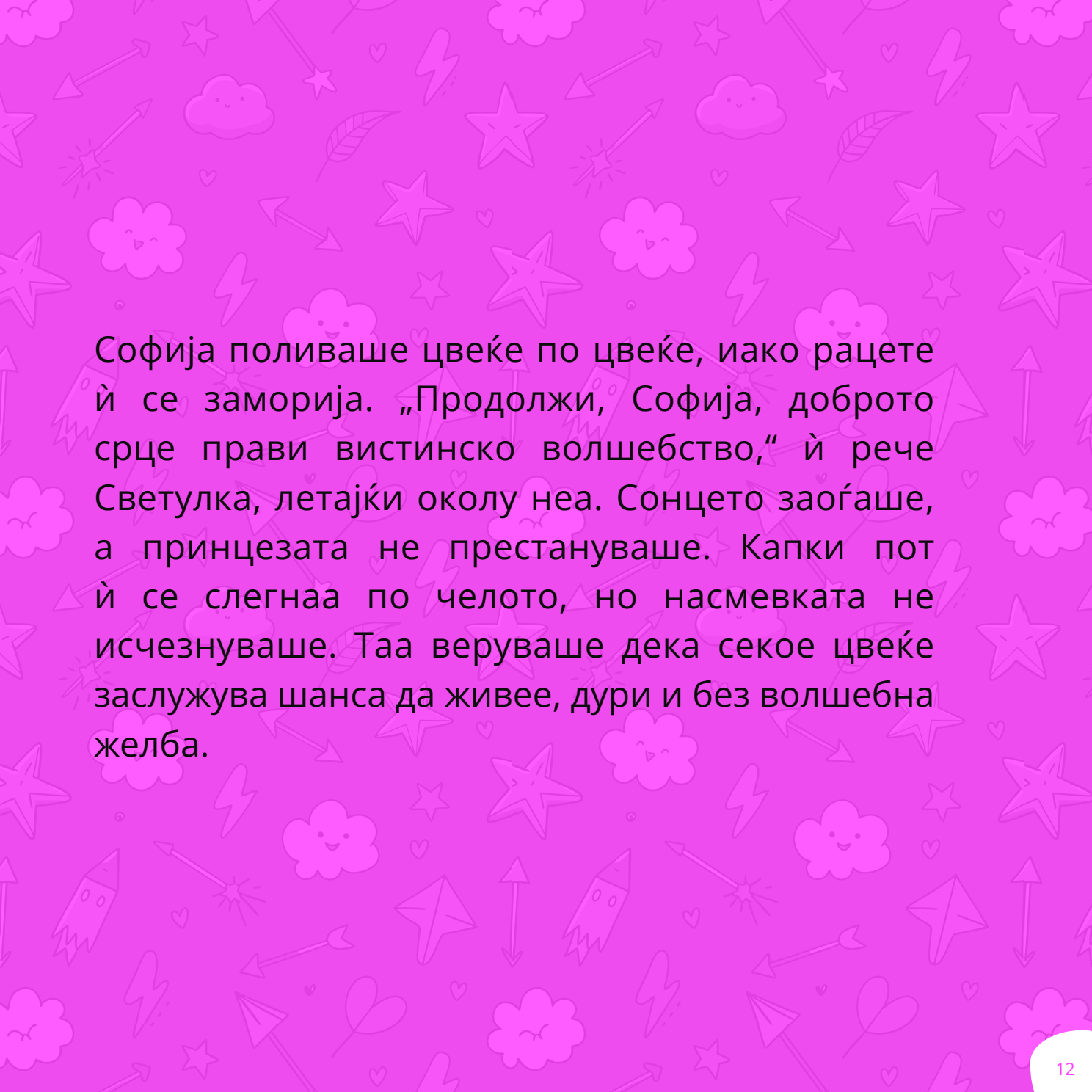
„Можам да ти исполнам една желба,“ рече Светулка, лебдејќи пред Софија. „Но само ако желбата доаѓа од чисто срце.“ Софија се замисли длабоко. „Што да посакам?“ праша таа тивко. Низ прозорецот виде дека цвеќињата во градината вехнеа од сушата. Срцето ѝ се стегна од тага. Можеби желбата нема да биде за неа самата, туку за некој друг.

Софија и Светулка излегоа во кралската градина. Цвеќињата беа суви и наведнати. „Можеш да ги спасиш со желба,“ рече Светулка. Но Софија поклати глава. „Сакам сама да им помогнам,“ рече таа решително. Зеде мала златна канта и почна да ја полни со вода од фонтаната. Светулка ја гледаше со восхит, изненадена од добрината на малата принцеза.

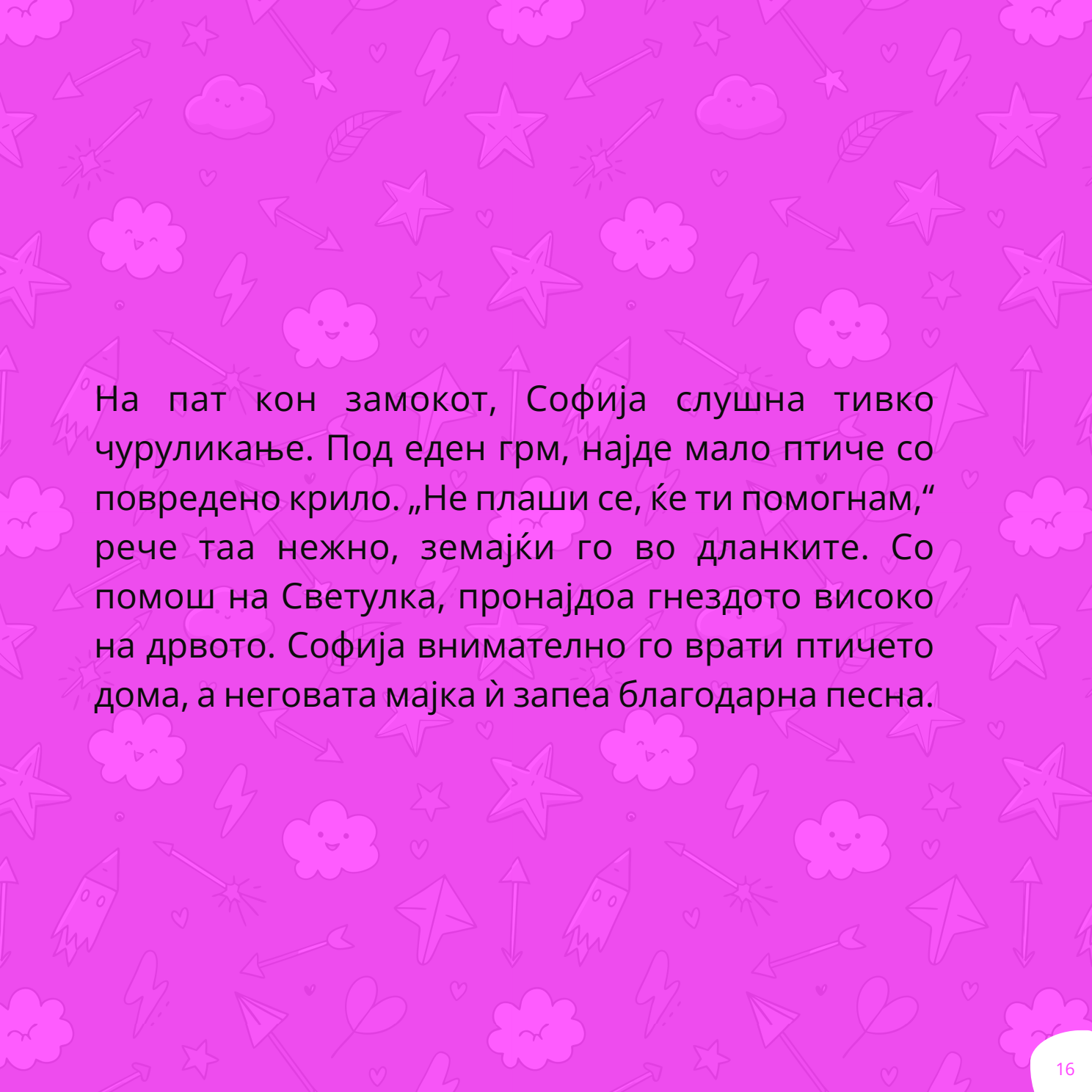

Софија поливаше цвеќе по цвеќе, иако рацете ѝ се заморија. „Продолжи, Софија, доброто срце прави вистинско волшебство,“ ѝ рече Светулка, летајќи околу неа. Сонцето заоѓаше, а принцезата не престануваше. Капки пот ѝ се слегнаа по челото, но насмевката не исчезнуваше. Таа веруваше дека секое цвеќе заслужува шанса да живее, дури и без волшебна желба.

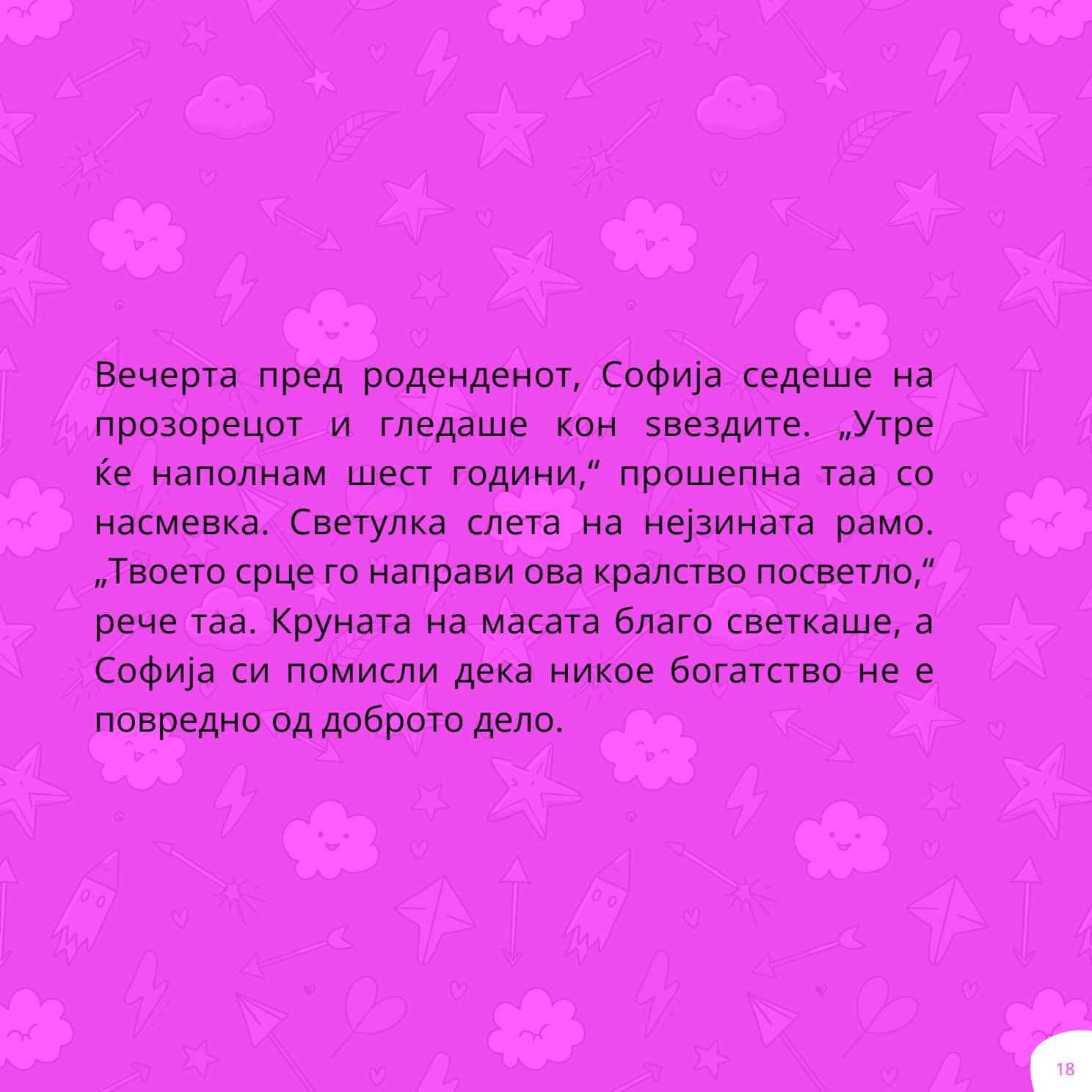
Одеднаш, круната на главата на Софија почна да свети посилно. Златна светлина се разлеа низ градината, допирајќи ги цвеќињата. Тие почнаа бавно да се исправаат и да цутат во прекрасни бои. „Твоето добро срце ја разбуди вистинската моќ на круната!“ извика Светулка радосно. Софија гледаше со восхит како градината оживува пред нејзините очи.

На пат кон замокот, Софија слушна тивко чуруликање. Под еден грм, најде мало птиче со повредено крило. „Не плаши се, ќе ти помогнам,“ рече таа нежно, земајќи го во дланките. Со помош на Светулка, пронајдоа гнездото високо на дрвото. Софија внимателно го врати птичето дома, а неговата мајка ѝ запеа благодарна песна.

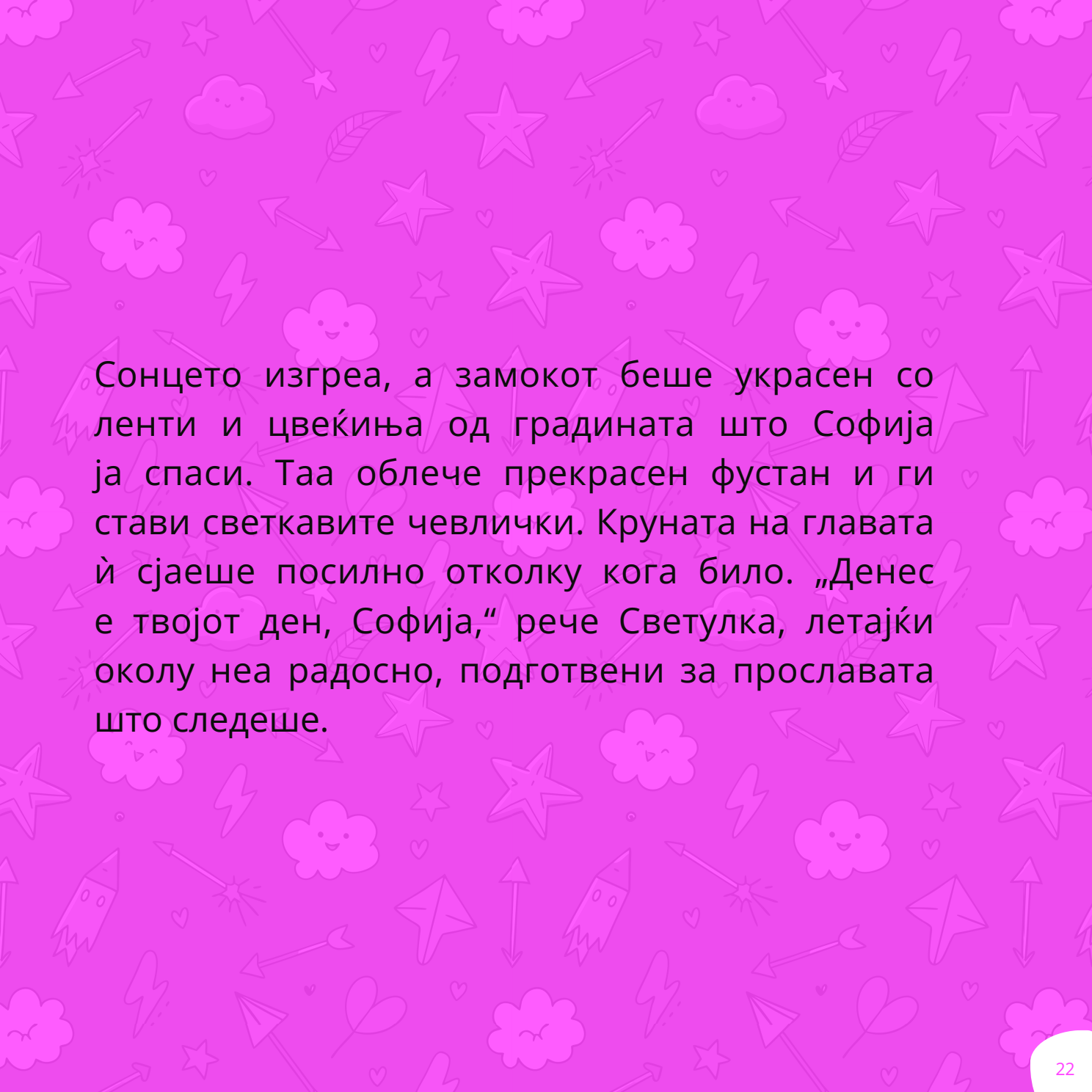

Вечерта пред роденденот, Софија седеше на прозорецот и гледаше кон ѕвездите. „Утре ќе наполнам шест години,“ прошепна таа со насмевка. Светулка слета на нејзината рамо. „Твоето срце го направи ова кралство посветло,“ рече таа. Круната на масата благо светкаше, а Софија си помисли дека никое богатство не е повредно од доброто дело.

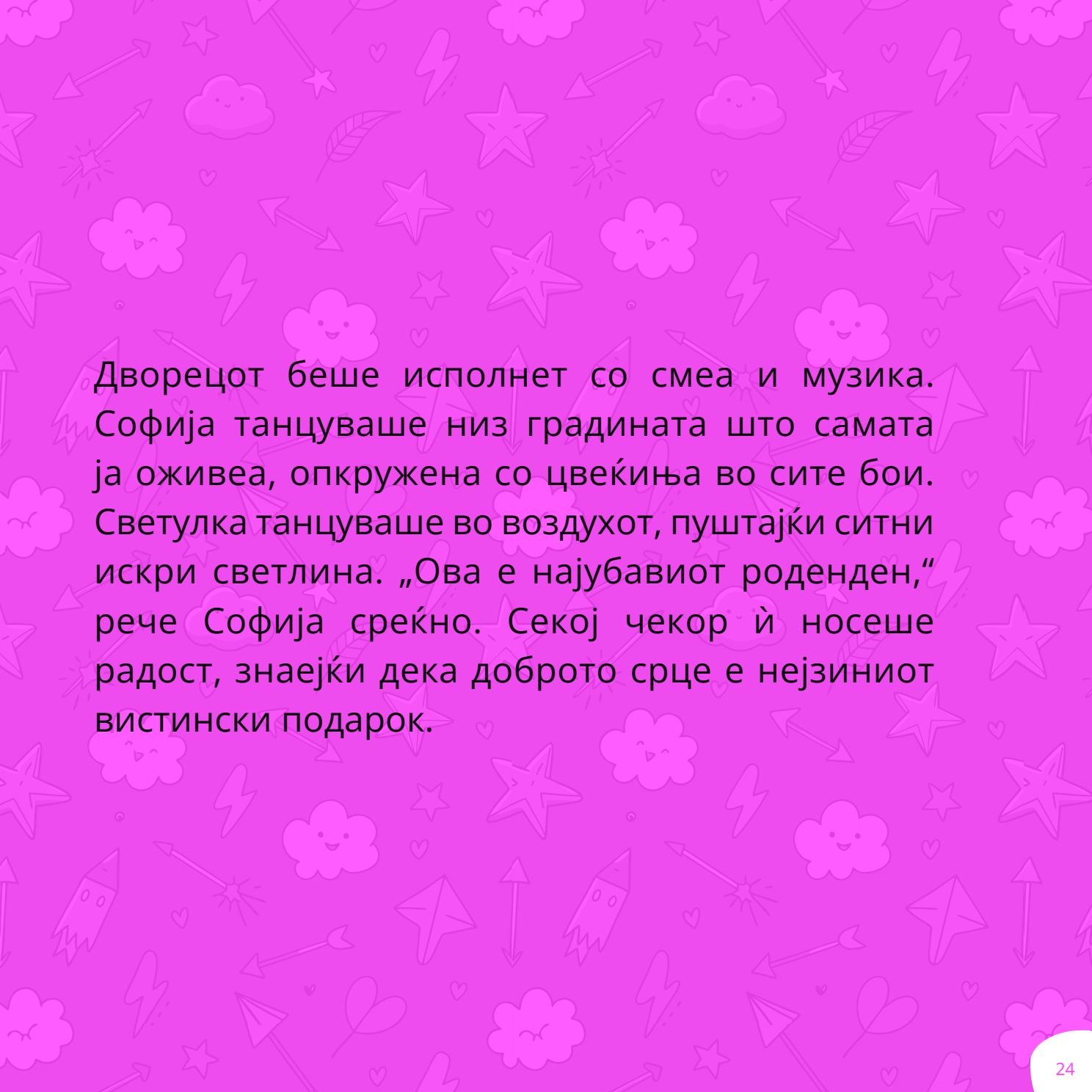
Низ прозорецот, Софија забележа мала светлина што лута во темнината надвор од замокот. Беше изгубен патник кој не можеше да ја најде патеката. Софија ја зеде круната и ја крена кон прозорецот. Златната светлина засвети силно, осветлувајќи ја патеката. Патникот насмеан продолжи, а Софија почувствува топлина во градите, знаејќи дека помогнала.

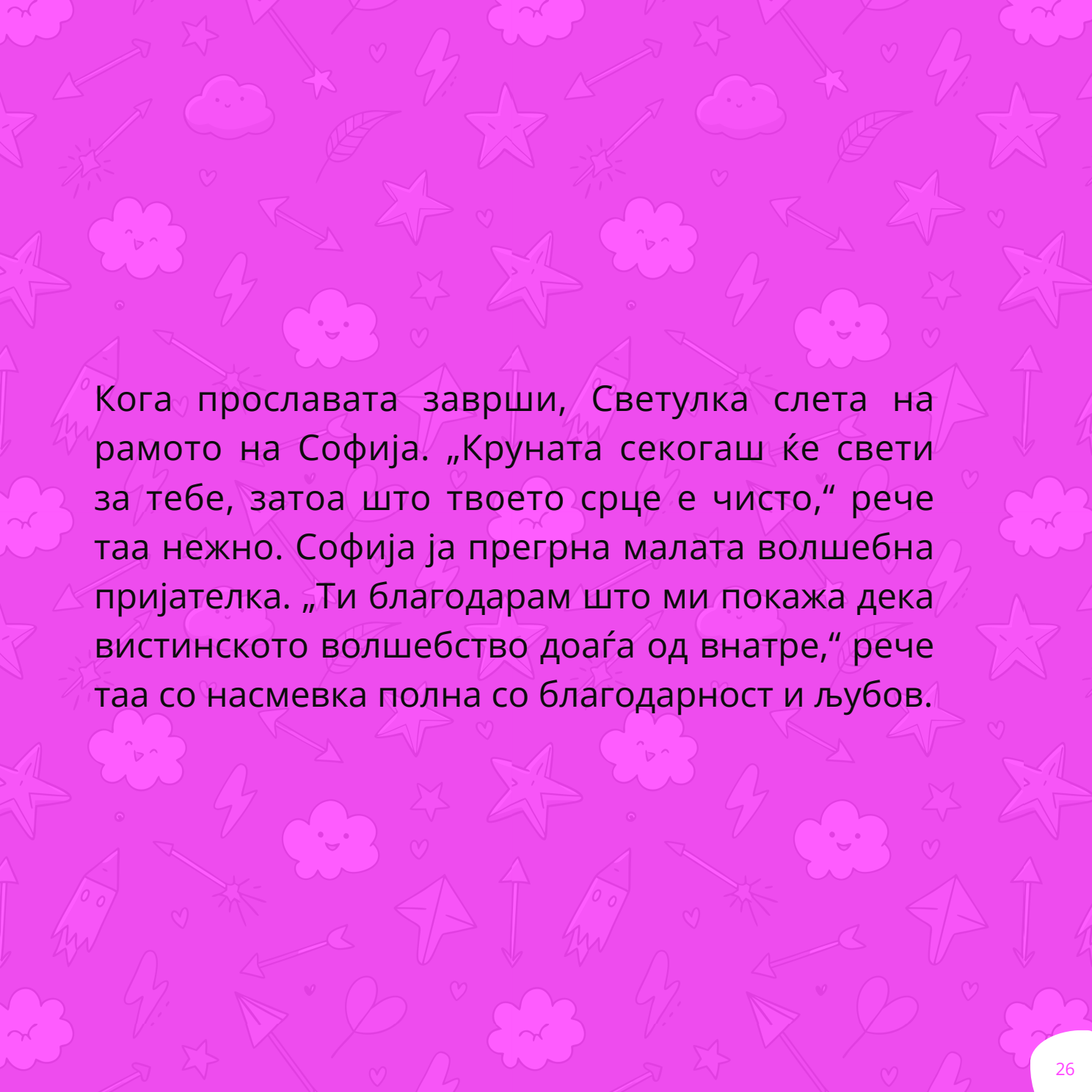
Сонцето изгреа, а замокот беше украсен со ленти и цвеќиња од градината што Софија ја спаси. Таа облече прекрасен фустан и ги стави светкавите чевлички. Круната на главата ѝ сјаеше посилно отколку кога било. „Денес е твојот ден, Софија,“ рече Светулка, летајќи околу неа радосно, подготвени за прославата што следеше.

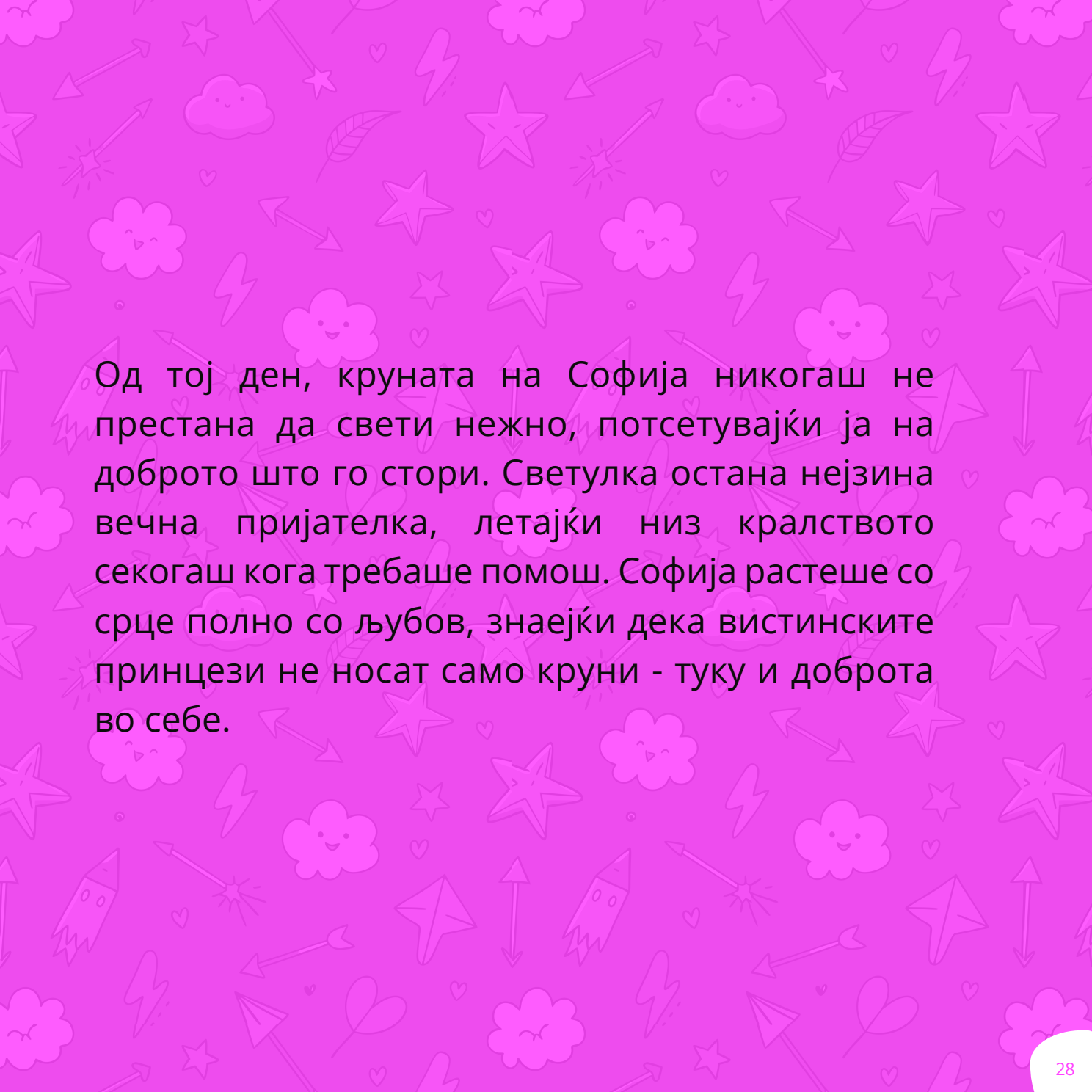
Дворецот беше исполнет со смеа и музика. Софија танцуваше низ градината што самата ја оживеа, опкружена со цвеќиња во сите бои. Светулка танцуваше во воздухот, пуштајќи ситни искри светлина. „Ова е најубавиот роденден,“ рече Софија среќно. Секој чекор ѝ носеше радост, знаејќи дека доброто срце е нејзиниот вистински подарок.

Кога прославата заврши, Светулка слета на рамото на Софија. „Круната секогаш ќе свети за тебе, затоа што твоето срце е чисто,“ рече таа нежно. Софија ја прегрна малата волшебна пријателка. „Ти благодарам што ми покажа дека вистинското волшебство доаѓа од внатре,“ рече таа со насмевка полна со благодарност и љубов.

Од тој ден, круната на Софија никогаш не престана да свети нежно, потсетувајќи ја на доброто што го стори. Светулка остана нејзина вечна пријателка, летајќи низ кралството секогаш кога требаше помош. Софија растеше со срце полно со љубов, знаејќи дека вистинските принцези не носат само круни - туку и доброта во себе.

Spark Your Child's Imagination

and create a personalized book in which you are the main character

BECOME A BOOK
HERO

CHILDBOOK.AI